

ANDREAS STEINHÖFEL

RİKO, OSKAR ve GÖKTEKİ CENNET





RİKO, OSKAR VE GÖKTEKİ CENNET

© 2018, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2017, CARLSEN Verlag GmbH

İlk baskı 2017 yılında Almanya'da *Rico, Oskar und das Vomhimmelhoch* adı ile Carlsen tarafından gerçekleştirilmiştir.

YAZAN: Andreas Steinhöfel
RESİMLEYEN: Peter Schössow
TÜRKÇELEŞTİREN: Olcay Mağden Ünal
EDİTÖR: Ümit Mutlu
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-277-4
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

ANDREAS STEINHÖFEL

RİKO, OSKAR ve GÖKTEKİ CENNET



ANDREAS STEINHÖFEL

Andreas Steinhöfel, 1962’de Almanya’da doğdu. Çocuk ve gençlik romanları yazarlığının yanı sıra çevirmenlik de yaptı. İlk kitabı *Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı*’nı 1991’de, mezun olduktan sonra yayımladı. En ünlü kitaplarından biri olan *Çat Kapı*, Almanya’daki pek çok okulda okutuldu. *Riko, Oskar ve Derin Gölgeler* adlı kitabı ile 2008 yılında “Corine Edebiyat Ödülü” ve 2009 yılında “Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü”ne layık görüldü. 2017 yılında “James Krüss Uluslararası Çocuk ve Gençlik Ödülü”nü kazanan yazar, hâlen Hesse’de yaşamaktadır.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Riko, Oskar ve Derin Gölgeler (*roman*)

Riko, Oskar ve Defolu Kalpler (*roman*)

Riko, Oskar ve Çalıntı Taş (*roman*)

Riko, Oskar ve Gökteki Cennet (*roman*)

Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı (*roman*)

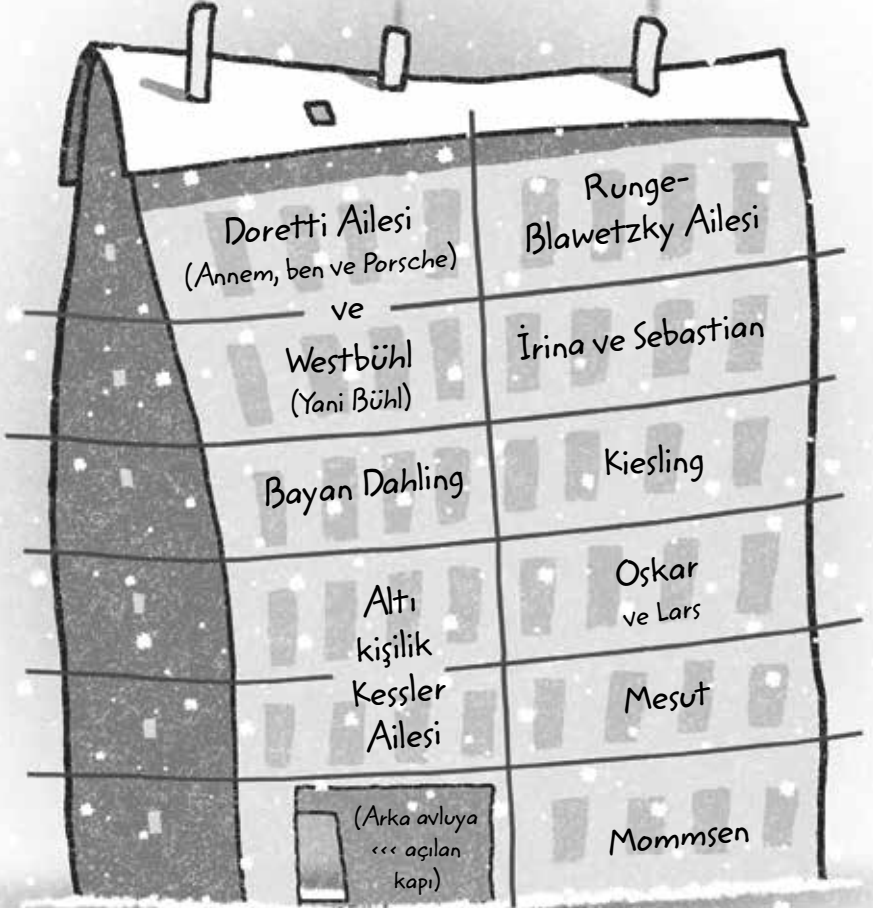
Kiralık Canavar (*roman*)

Çat Kapı (*roman*)

Farklı (*roman*)

Mekanik Prens (*roman*)

Gecen Gündüzüm Olsa (*öykü*)



Doretti Ailesi
(Annem, ben ve Porsche)

Runge-
Blawetzky Ailesi

ve

Westbühl
(Yani Bühl)

İrina ve Sebastian

Bayan Dahling

Kiesling

Altı
kişilik
Kessler
Ailesi

Oskar
ve Lars

Mesut

(Arka avluya
<<< açılan
kapı)

Mommsen

Vaftiz annem Helke'ye...

BİRİNCİ BÖLÜM

Beşinci kattaki, yani çatı katındaki dairemizin koca penceresinden muhteşem bir Kreuzberg manzarası görülür normalde. Evimizin, diğer tarafları da gören bir sürü başka penceresi de var tabii; döner merdivenin çıktığı şu teras bahçesine bakan gibi. Ama binlerce çatıyı önüne seren manzarasıyla Kreuzberg penceresi, içlerinde en iyisi.

Noel, diye düşündüm, bu akşam Noel!

Hediyeler, hediyeler, hediyeler!

Epey bir süre daha burada durdum ama Kreuzberg çatılarından neredeyse eser yoktu. Saat ona geliyordu, dışarının artık çoktan aydınlanmış olması gerekirdi. Ancak sınımsız eve düşen, kışa dair bir alacakaranlıktı sadece.

Bunun sebebi kardı. Neredeyse bir haftadır, ara vermeksizin, gece gündüz yağıyordu. Caddeler karla kaplıydı ve Berlin'in üzerindeki hava öyle beyazdı ki sanki binlerce melek etrafa süt döküyordu. Ya da gökyüzünün tamamı, içinde milyarlarca top olan devasa bir bingo silindiriydi. Ya da masal ülkesindeki Bayan Holle'nin, içi kar tanelerine dönüşen tüylerle dolu yatağı patlamış gibiydi. Ya da... şey gibiydi... Her neyse, sonuç olarak gözlerimi ondan alamıyordum işte. Camın ardındaki beyaz girdap, kuvvetli bir hipnoz yaratıyordu.

HİPNOZ: Bir şeyin ya da birinin, sana isteğin dışında bir şey yaptırması. Bu durumda senden isteneni yapmak zorunda kalırsın ve karşı çıkamazsın. Örneğin, bir çikolata parçasına bakarsın ve o da seni, kendisini derhâl yemeye zorlar. Tabii bu aslında o çikolata parçasının şapşallığı. Çünkü bir kere onu yedikten sonra üzerinde hiçbir etkisi kalmaz. Hem, onu zaten kendi isteğinle de mideye indirebilirsin.

Tekrar kendime gelişimin sebebi açıklktı kesin. Annem eskiden, kahvaltıyla öğle yemeği arasında bana hiç değilse yoğurt verirdi. Ya da içinde ilave sebze de bulunan, ince doğranmış meyveli, herhangi bir müsli. Sağlıklı olsun diye. Ne yazık ki, beslenme durumumun, annem gece kulübünde çalışırken çok daha iyi olduğunu söylemem gerekiyor. Ayrıca henüz hamile değilken. Bu aralar ne zaman küçücük bir çikolata parçacığı için yalvarmak zorunda kalsam söylenmeye başlıyor: Etrafta koşturup yuvarlanan zaten bir dolu aşırı şişman çocuk varmış da, kendi oğlunun da onlardan biri olmasına gerek yokmuş da... Bir de, derin yeteneğimden dolayı, kaldırımdan aşağı doğruca bir kamyonetin altına, ya kamyonun ya da benim aşırı hızım yüzünden yuvarlanabilirmişim de... Sonra da çikolataya baybayovski tabii!

Ben de kendimi önünde yere atıp, sanki şekerim düşmüş de kriz geçiriyormuşum gibi yapıyordum. Böyle bir şey gerçekten var. Vücut birden enerjisiz kalınca insan

hareket edemez hâle gelir ve hatta okolata ya da Őekerli Şeyler dışında bir Şey dıŐunemez olur. Annem beni on beş dakika boyunca, öylece yerde bırakıyordu. Sonra daha da adileŐip, ancak nefesim tamamen kesilmeden önce bana istediğimi veriyordu nihayet.

Tüm bunlar sadece *bir* parçacık okolata için!

Saate baktım. Oskar'la on buçukta alıŐveriŐ yapmak için sözleŐmiŐtik, çok zaman kalmamıŐtı. Hermann Meydanı'nın oradaki Karstadt alıŐveriŐ merkezine gitmek istiyorduk ve fırsatını bulursak da et reyonundaki Bayan Dahling'i ziyaret edecektik. Yemek iÇini, diye dıŐundm, o zamana iteleyebilirim. Bayan Dahling, kendisini ziyaret edenlere her zaman ufak, sosisli bir Şeyler verir. Zaten son zamanlarda da buzdolabımızda durmadan bir eksilme söz konusu. Hamileler, ara sıra bir Şeyler atıŐtırmaktan hoŐlanır; geri annemin iddia ettiğine göre ben, kendisiyle bebeğin toplamından daha çok tıkmıyormuŐum. Örneğin dnden önceki gün, arpacık soğanı turşularını gitmiŐ. Bir kere, arpacık soğanına falan dokunmadım ben, ayrıca insan kendi kendine, *Arpacık soğanı da neyin nesi?* diye soruyor. Diğer hamileler salatalık turŐusu yiyor!

Ama daha önemlisi, Karstadt'tan bebek kardeŐim için bir Şeyler almak istiyordum. Bu bir sırdı ve anneme sürpriz olacaktı; ayrıca bebek hâlâ karnındayken iŐe yarayacaktı. Dışarı çıktığında hediyeysi yeniden kullanabilmesi için yıllar geçmesi gerekecekti.

Oskar da Karstadt'tan bir Şeyler almak niyetindeydi, Lars için yani. Ayrıca Lars'ın en yakın arkadaŐı Şişman

Otto'ya da ufak bir şey. Otto bugün öğlene doğru, en yeni kız arkadaşıyla uğrayacaktı, o yüzden Oskar'la birlikte o zamana kadar alışverişten dönmek istiyorduk. Bu kız arkadaşla ilgili biraz heyecanlıydım, çünkü şimdiye kadar tek bildiğim, adıydı. Kızın ismi Anna'ydı. İkisinin de isimlerinin hem düzden hem de tersten aynı şekilde okunması fena hâlde komiğime gidiyordu. Bir de, bu Anna'nın da tıpkı Otto gibi şişman olduğunu hayal ediyordum... Ki bu, *bir hayli* şişman olması anlamına geliyordu. Otto'nun çocukken bir kamyonetin altına yuvarlanıp ezilmemiş olması mucizeydi.

Porsche, arkamdaki düşünme koltuğuna kıvrılmış uyuyordu. Ama yanından usul usul geçmeye niyetlendiğimi anlayınca gözlerini hemen açiverdi, koltuktan sıçrayıp karşıma geçerek kuyruğunu heyecanla sallamaya başladı.

“Yürüyüşe sonra çıkacağız,” dedim. “Önce Oskar'la Karstadt'a gitmeliyim ve sen de oraya giremiyorsun, biliyorsun.”

Porsche kulaklarını yatırdı ve hüzünle sızlandı. Bütün gün dışarıda olmak, en sevdiği şey. Kara hele bayılıyor. Karın altında, bir köstebek gibi eşeleniyor.

Kulağının arkasını kaşıdım. Öyle çok da etkilenmemiştim. Bir şey kafasına yatmazsa Porsche hemen havlar, dehşet veren bir sesle inler. Ve bu gerçekten sinir bozucu olabilir. Örneğin, bir dükkânın önünde beş dakikadan fazla yalnız bırakılırsa tam anlamıyla olay çıkarır. Siz dışarı çıkana kadar da kesin aptal adamın ya da kadının biri gelir, güya terk edilmiş olan o zavallı hayvanın yanında biter

ve nasıl köpek bakılacağına ve hayvanlara yapılan zulme dair nutuk atar.

“Dışarı akşamüstü çıkarız,” diye söz verdim. Kahvaltıdan önce de dışarıdaydık zaten, o yüzden sızlanması uyarı sayılmazdı. “Inlemenin bir faydası yok! Ya da yukarı, teras mı çıkmak istersin?”

Gerçek bir soru değildi bu. Teras çoktan karla kaplanmıştı. Sadece karların üzerindeki ufacık bir patika açıktı. Kuş evimize giden bu yolu her sabah yeniden açıyordum, çünkü minik kuşları yemlemem gerekiyordu. Gerçi yemler orada, dokunulmamış hâlde duruyordu. Belli ki şu civiltıcılar da karda benim gibi yollarını bulamıyordu... Bu havada orada, yukarıda dolaşırken, insanın şansı azıcık yaver gitmese, korkulukların üstünden devrilip düşer ve düşer ve düşerdi. Bunun da tek güzel yanı, bu soğukta insanın çarpmayı hissetmemesi olurdu herhâlde... Ne de olsa aşağı düşene kadar çoktan donardık!

Porsche, kibirli bir HAV’la birlikte arkasını döndü ve bana bir kere bile bakmadan koltuğa yerleşti. Yan odaya koştum ve oradan, alt kattaki, akvaryuma giden merdivenleri indim. Akvaryumu, annemle daha yeni evlendikleri sırada Bühl yapmıştı. Onunkiyle bizim ev üst üsteydi, dördüncü ve beşinci katta. Bühl’ün odasının tavanından, ki burası aynı zamanda bizim evin zeminiydi, şöyle sağlam bir parça çıkarıldı ve... *bam!* İşte, geçit hazır. Sonra da araya koyu kahve ahşaptan sık bir merdiven yapıldı ve şimdi her iki evi de kullanabiliyoruz, hem de her seferinde apartmanın içini dolanmak zorunda kalmadan. Bühl’ün

odasının tavanı boydan boya su, balık ve de yosunlarla boyalı olduğu için, merdivenin geçtiği yere “akvaryum” diyorum ben. Bu şekilde kulağa özel bir yermiş gibi geldiği için bu adı verdim biraz da. Kessler’lerin de çok uzun zamandır böyle bir geçitleri var, birinci ve ikinci kattaki evlerinin arasında. Ama onlarınki acayip sıkıcı. Ne su var, ne de bir deniz hayvanı ya da yeşillik.

Annem, Bühl’ün salonundaki masada oturmuş hediye paketliyordu. Bahar aylarında harika bir kamuflaj çadırı olarak kullanabilecek, çiçekli, genişçe bir bluz giymişti. Bluzu ona Irina dikmişti; şu anki durumundan ötürü diktiği başka bir sürü sevimli, kocaman kıyafetle birlikte.

Odanın her yerinde mumlar ve küçük ışıklar yanıyor-
du, bu son derece rahatlatıcıydı. Masanın üstünde, anne-
min önünde, bir tabak dolusu dilimlenmiş meyve ve kü-
çük bir fındık kâsesi duruyordu. Annem masayı, yanından
daha kolay geçebilmek için koltuktan bir parça öteye it-
mişti. Bebeğin gelişi için ocak ayının başı denmişti ve bu
zaman yaklaşıyordu. Annem bir sutopu yutmuş gibi görü-
nüyordu. Bunun iyi bir yanı da vardı tabii. Annem beşinci
kata haftalardır neredeyse hiç çıkamaz olmuştu, uyumak
için bile; o yüzden Bühl’le kalmayı tercih ediyordu. Böyle-
ce o koca göbeğiyle zorlu merdiven tırmanışından kurtul-
muştu. Yani, sutopu dünyaya gelene kadar bizim çatı katı
tamamen bana kalmıştı. Televizyon bile. Hatta, annemin
gece vakti yukarı süzülüp savunmasız soğan turşularını
mideye indiresi tutar diye bana ya da Bühl’e sürekli dol-
durttuğu buzdolabı bile.

“Baksana, ne diyorsun bunlara?” Sallanıp duran bir şeyleri havaya kaldırdı annem; her zamanki gibi sevimi-
liydi, karnındaki sutopunu saymazsak bir gram bile şiş-
manlamıştı. Şimdi de sanki yüzyılın hediyesini bulmuş
gibi gözleri parılıyordu. Ama belki bulmuştu da? Alnımı
kırıştırdım.

“Bu ne?”

“Pantolon askısı.”

“Mommsen’e mi?”

Mommsen bazen pantolon askısı takardı. Takmayı
unuttuğu zamanlarda, arka avlunun orada çöpleri almak
için eğildiğinde popo çatalını görebilirdiniz. Bu hiç de gü-
zel bir manzara sayılmazdı. Bayan Dahling bir keresinde
Mommsen’e, onu bir daha böyle bulursa bir avrosunu ke-
seceğini söylemişti.

Annem başını iki yana salladı. “Simon’a.”

“Bühl’e pantolon askısı mı lazım? Ne zamandan beri?”

Aslında Bühl artık benim babam, ama ben ona yine de
“Bühl” diyorum. Doğrudan kendisiyle konuştuğum za-
manlar dışında tabii. (O zaman ona, tıpkı annem gibi “Si-
mon” diyorum.) Ve bir de, ona kızgın olduğum zamanlar
dışında. (O zaman da ona “annemin evlendiği şu herif”
diyorum.)

“Tabii ki lazım değil,” dedi annem. “Sadece... eğlenceli
gözüküklerini düşündüm. Baksana.”

İyice baktım ve aniden midemde bir şeyler epey derin-
lere gitti. Lastikli-sıkıştırılabilir-taşıma-şeylerinin önünde
ve arkasında minik şekiller vardı: sıra sıra kelepçeler ve

küçük silahlar. Yılbaşında ben de buna benzer bir şey istiyordum, istek listemin en tepesindeydi: içi polis malzemeleriyle dolu bir çanta. İçinde kelepçeler vardı, silah vardı, el feneri vardı... buna benzer şeyler. Hepsi plastikti tabii. Gerçi Bühl işyerinden bana bunların gerçeğini de getirebilirdi ama inat edip getirmede. Nankörlük etmek istemesem de bu iş tepemin tasını biraz attırdı. Nihayet bir baban oluyor, üstelik de polis; ama o da birden, cimrinin teki çıkıyor! İşte ona hâlâ baba diye değil de soyadıyla seslenmem de tam olarak bundan kaynaklanıyor! Hem böylece, olur da annem günün birinde Bühl'ü tedavülden kaldırmak zorunda kalırsa, veda etmem biraz daha kolay olur.

Polisiye çantasının yanı sıra ufak bir dedektif teçhizatı da istiyordum; parmak izlerini okuyabilmek ve birileri bir yerini kestiğinde yere damlayan kan örneklerini kazıyabilmek için. Fakat, annem benim dileklerimin yarısını Bühl'e pantolon askısı olarak veriyorsa, o minik çantanın içinde bana uygun bir şey yok demekti.

Off, off, off!

Aslında avaz avaz ağlamak isterdim... Ama bu, hamilelikten beri eskisi kadar kolay değil. Annem birkaç aydır her şeye ağlar oldu. Bir kutu sütü bile, kimbilir hangi buzağının sütünü içiyoruz diye düşünüp gözyaşlarını koyuvermeden açamıyoruz. Hem de ne ağlamak! Niagara Şelalesi halt etmiş! Bebek için de iyi değil bu, çünkü gözyaşında tuz vardır ve hüngür hüngür ağlarken tuz vücuttan dışarı atılır. Annem ağlayıp dururken bebek birden tuzsuz kalıyor yani! Vücudu tuz olmadan işlevini doğru düzgün yeri-

ne getiremeyebilir. Ya bebek dünyaya bir organı olmadan gelirse? Örneğin bir parmağı, kulağı, bir ayak parmağı ve hatta bütün bir ayağı olmadan? Ve bunun kabahatlisi de yine, sırf birkaç tane yılbaşı hediyesinden dolayı kendimi kaybettim diye ben olurum! Gerçi, bir kulağı eksik bir çocuğu, tıpkı bir kulağı fazla bir çocuk kadar sevmeyeceğimden değil tabii...

Neyse. O yüzden, ağlamak yok. En iyisi ortamı terk edip sakinleşmek.

“Oskar’la Karstadt’a gidiyorum,” dedim. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır, sağ ol. Simon her şeyi getirecek, yılbaşı ağacını da. Hatta arayıp...”

Kendimi frenlemiş olmayı isterdim ama artık bu kadarı da fazlaydı! Önce pantolon askısıyla gelen hayal kırıklığı, şimdi de bu!

“Ağacı birlikte alacaktık!” diye haykırdım.

“Evet de... Simon yapı markette indirime rastlamış. Hem zaten, bir daha çıkmak zorunda kalacaktınız ve bu öğleden sonra için kuvvetli fırtına uyarısı yaptılar. O zaman da muhtemelen bütün marketler ve dükkânlar kapanmış olacağından eliniz boş gelecektiniz.”

Annem bana şu ünlü “anne bakışı”yla baktı; bir yanı birazdan hüzne boğulacak gibiydi. Benim için değil tabii, bizim yüzümüzden yitirecek olduğumuz yılbaşı ağacı için! Diğer yanı ise sanki birden ayağa fırlayıp bana yiyecek bir şeyler hazırlamak ya da benimle annece bir şeyler yapmak istiyordu.

ANDREAS STEINHÖFEL

RİKO, OSKAR ve GÖKTEKİ CENNET

Riko, yeni doğacak kardeşinin heyecanıyla yanıp tutuşuyor.

Oskar, Riko'nun yeni arkadaşlarıyla tanışıp önce mutlu, sonra huzursuz oluyor.

Ve tam da yılbaşı arifesindeki fırtınaya denk gelen büyük koşuşturmaca, iki çocuğun içindeki gerçek kahramanları ortaya çıkarıyor!

Andreas Steinhöfel'in efsane ikilisi Riko ve Oskar, son maceraları için geri dönüyor. Duyarlılıkla örülü bu kitap, önyargıların zararını, uzatılan yardım elinin faydalarını ve hakiki dostlukların ancak doğruları söylemekten geçtiğini anlatıyor.



RESİMLEYEN:
PETER SCHÖSSOW

www.tudem.com

[f](#) [t](#) [@](#) [v](#) tudemyayingrubu

ISBN: 978-605-285-277-4



9 786052 852774